

เหมือนตัวเองได้หลุดไปจากโลกอันแสนวุ่นวาย เข้าไปในนิยายที่ฉันกำหนดชีวิตทุกคนกับมือ รู้สึกสะใจเล็กๆ ที่ได้สร้างนางเอกแสนสวย พระเอกแสนดี และอีกสารพัด

“เหมือนตัวเองได้หลุดไปจากโลกอันแสนวุ่นวาย เข้าไปในนิยายที่ฉันกำหนดชีวิตทุกคนกับมือ รู้สึกสะใจเล็กๆ ที่ได้สร้างนางเอกแสนสวย พระเอกแสนดี และอีกสารพัด”

คราวที่แล้วฉันติดค้างเอาไว้ว่า จะเล่าถึงงานอดิเรกที่ฉันรักมาก และเอาไปทำด้วยทุกทีที่มีเวลาว่าง...ฉันว่าแฟนๆ คงลืมนั่งเดาได้แล้วละ แต่ก็ขอเฉลยตรงนี้ว่างานอดิเรกนั้นคือ การเขียนหนังสือค่ะ

ก่อนหน้านี้ฉันอยากขอแนะนำเลยนะค่ะ ด้วยความหวังดี ไม่ได้ตั้งใจจะสอนอะไร แค่อยากบอกจากประสบการณ์ของการเป็นแม่ที่ต้องรับภาระเรื่องลูกเป็นส่วนใหญ่ว่า แม่ๆ ของเราต้องหางานอดิเรกทำกันค่ะ ฉันเคยอ่านเจอว่างานอดิเรกนั้นเป็นเรื่องสำคัญต่อจิตใจมาก ช่วยให้มีช่วงที่จิตใจสงบ เตรียมพร้อมสำหรับลูยงาน

ฉันเคยเล่าให้ท่านผู้อ่านทราบมาแล้วว่า ฉันรักการเขียนหนังสือมาก แม้งานหลักจะเป็นการทำฟัน และการเลี้ยงลูกก็ตาม
ฉันจึงสร้างสรรค์ผลงานออกมาเป็นคอลัมน์แสนรักคอลัมน์นี้ ใน M&C แม่และเด็ก และมีโอกาสทำพ็อคเก็ตบุ๊กเกี่ยวกับความรู้ทางทันตกรรมมาแล้วสามเล่ม

แต่หลังๆ มาฉันอ่านคะ...ริอ่านไปเขียนนิยาย!...เรื่องมันซักจะไปกันใหญ่เมื่อนิยายที่ฉันเขียน ผ่านการพิจารณาจากสำนักพิมพ์
ได้ดีพิมพ์ออกมาเป็นเล่มวางแผงแล้วสองเล่ม และกำลังจะวางแผงต่ออีกสามเล่ม!...โอโห! เหมือนฝันจริงๆ เป็นฝันที่ไม่เคยคิดว่าจะไปถึงชะด้วยสิคะ

เรื่องของเรื่องคือ ฉันเป็นคนชอบอ่านนิยายมากถึงมากที่สุด จำได้ว่าสมัยยังสาว นอนอ่านนิยายเรื่อง "คู่กรรม" ของคุณทมยันตี อ่านไปร้องไห้ไป
แล้วก็นึกสงสัยกันว่าทำไมคนเขียนถึงได้เก่งขนาดนี้เนี่ย เราอ่านจากตัวอักษรที่เขาเขียนมา เรายังนึกภาพ และเกิดความรู้สึกคล้อยตามได้ขนาดนั้น

ต่อมาพอยิ่งอ่านนิยายเยอะขึ้น ก็ซักนึกอยากเป็นคนเขียนซะเอง แต่การเขียนนิยายเป็นเรื่องที่ยากกว่าที่เคยคิดไว้หลายเท่าตัว
ต้องใช้เวลาและเค้นความสามารถกันสุดๆ ฉันจึงแอบเก็บความเฝื่อนนี้ไว้เงียบๆ นานแสนนาน

จนวันหนึ่งไม่รู้นึกยังไง ความท้าทายบางอย่างทำให้ฉันเริ่มลองเขียนนิยายขึ้นมา และโพสต์นิยายลงในเว็บไซต์หนึ่งตามคำแนะนำของลูกสาว
ปรากฏว่าเรื่องที่ฉันโพสต์ไป มีคนเข้ามาอ่านเยอะขึ้นทุกที มีข้อความมากมายทิ้งไว้เพื่อให้กำลังใจคนเขียน นิยายเรื่องแรกในชีวิตของฉัน
มีคนเข้าไปอ่านต่อเนื่องถึงหนึ่งหมื่นกว่าครั้ง (เขามีจำนวนคนเข้าชมบันทึกไว้คะ) นั่นทำให้ฉันเริ่มมีกำลังใจ ตั้งอกตั้งใจแต่งนิยาย เอาเวลาวาง (ที่ไม่ค่อยจะมี)
มาเขียนนิยายเป็นหลัก มีหลายคนถามฉันว่าไปเอาเวลามาจากไหน พี่นก็ทำ ดูแลลูกก็ต้องให้ดี ฉันตอบได้ทันทีว่า เวลาวางแม่แต่ชนิดเดียว ฉันก็รีบเขียนก่อนละ

อร์ (ใช้เวลาเป็นชั่วโมงอย่างที่ฉันเล่าในตอนที่แล้ว) หรือแม้แต่ตอนเช้ามีคั่นเจียบสงบ ถ้าไม่เพลียเกินไป ฉันก็ลุกขึ้นมาเขียนนิยายได้

ที่ทำแบบนี้เพราะเขียนแล้วมีความสุขจริงๆ นะคะ เหมือนตัวเองได้หลบไปจากโลกอันแสนวุ่นวาย เข้าไปในนิยายที่ฉันกำหนดชีวิตทุกคนกับมือ รู้สึกสะใจเล็กๆ ที่ได้สร้างนางเอกแสนสวย พระเอกแสนดี และอีกสารพัด มีความสุขสุดๆ เลย

ฉันจะมีโน้ตบุ๊กตัวหนึ่งที่ลงทุนซื้อมา เป็นโน้ตบุ๊กเล็กมาก ขนาดประมาณหนังสือปกแข็งก็ตบ๊น่ะคะ (ตอนแรกทนใช้โน้ตบุ๊กเครื่องใหญ่เต็มรูปแบบอยู่นาน แต่น้ำหนักเยอะมาก แล้วยิ่งทะเลาะทะเลว้ย ขนไปทุกทีไม่ไหว เลยต้องหาซื้อที่เล็ก ฟังก์ชันไม่เยอะ ใช้งานแค่พิมพ์อย่างเดียวก็พอใจแล้ว ขอให้เบาพกพาง่ายเป็นพอ) เจ้าโน้ตบุ๊กคู่นี้จะไปกับฉันทุกที่ค่ะ วางปุ๊บเป็นต้องเอาออกมาเขียนทันที สะดวกดีจัง

มาพูดถึงนิยายต่อ พอฉันรู้ว่าผลตอบรับทางเว็บไซต์ดี ฉันลองเขียนออกมาเรื่อยๆ และคราวนี้ทำใจกล้าส่งไปยังสำนักพิมพ์ให้พิจารณา แล้วเรื่องเหลือเชื่อก็เกิดขึ้น

เพื่อวางขายตามร้านหนังสือทั่วประเทศ!

ทีนี้ก็เอาละสิ จะใช้นามปากกาอะไรดีละ ฉันคิดจนหัวแทบระเบิด คิดเสร็จยังต้องไปเช็คใน google ว่าซ้ำกับใครเขาหรือเปล่า ในที่สุด ฉันก็ได้นามปากกาว่า "แพรวรุ้ง" ใช้ในการเขียนนิยาย และหนังสือนิยายของฉันก็ออกมอวดโฉมบนแผงต่อเนือง แล้วจึงตามมาด้วยอีกนามปากกาคือ "ดาริยา" เป็นสิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกภาคภูมิใจและมีความสุขมาก

ในที่สุดแม้ว่าจะมีอะไรทำแล้ว! ตอนรอลูก หรือตอนว่างๆ ฉันมีนิยายที่ต้องเขียนต่อ ทำให้ใจไม่หมกมุ่นจนวาย รอลูกนานแค่ไหนไม่เคยบ่น เวลาเศร้าหรือทุกข์ใจหนักๆ ก็เข้าไปแต่งนิยายซะ สมอของฉันจะหยุดความฟุ้งซ่านลงทันทีอย่างน่าอัศจรรย์ พุดได้นิยายช่วยชีวิตฉันไว้ ไม่ให้ต้องทุกข์กับโลกวนๆ มากนัก

ฉันยังคงแต่งนิยายลงทั้งในเว็บไซต์ และ ส่งสำนักพิมพ์พิจารณาไปพร้อมๆ กัน ที่เว็บไซต์นั้นคนอ่านน่ารักมากค่ะ ท่านผู้อ่านเชื่อมั๊ยคะ ว่าฉันเคยได้รับพัสดุไปรษณีย์จากคนอ่านนิยายในเว็บ เขาไปเที่ยวตลาดน้ำก็ซื้อของมาฝาก อีกคนไปसानอย ไปเที่ยวปายก็ซื้อของส่งมาให้ ฉันซาบซึ้งใจมากๆ ไม่ใช่เพราะอยากได้ของ แต่เพราะรู้ว่าคนที่ใครสักคนซึ่งไม่เคยเห็นหน้ากันเลย ไปเที่ยวแล้วอุตส่าห์นึกถึงกันนั้นเป็นสิ่งมีค่าต่อจิตใจของฉันขนาดไหน

ด้วยความคาดหวังขอ

งั้นจริงๆ

ถึงตอนนี้ฉันบอกใครๆ ได้อย่างเต็มปากว่า งานอดิเรกแสนรักของฉันคือการเขียนหนังสือ ให้ความรู้สึกผ่อนคลายและมีความสุขสุดๆ คอลัมน์นี้ก็เช่นกันค่ะ ฉันเขียนมานานมากๆ แล้วยังคอยถาม บ.ก. เสมอว่ายังอยากให้เขียนอยู่อีกหรือ? เขาก็ตอบมาทุกครั้งว่าขอให้เขียนต่อไป เพราะมีแฟนๆ โทรมาบอก และเขียนจดหมายมาว่าชอบ ถ้าเป็นแบบนี้ ท่านคงได้เจอฉันเขียนมาคุยเรื่องจิตบาตะแบบนี้เรื่อยๆ นะคะ แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันในฐานแม่ด้วยกัน เพียงแต่ประสบการณ์ฉันอาจจะล้ำหน้าไปกว่าคุณแม่ยังสาวทั้งหลาย เพราะฉันนะซึกจะแก่แล้ว แต่จะพยายามค่ะ คอลัมน์นี้ต้องไม่แก่ไปด้วย ต้องให้อะไรกับผู้อ่านบ้างไม่มากก็น้อย ฉันจะพยายามทำให้ดีที่สุดนะคะ

ตอนนี้ฉันกำลังนับวันรอหนังสือนิยายเล่มต่อไป ไปจะวางแผนตามมาอีกอย่างใจจดใจจ่อ เหมือนรอลูกจะคลอดยังไงยังงั้น ก็เลยขออนุญาตอันแฟนๆ คอลัมน์นี้ให้กรุณาเป็นกำลังใจให้ฉันด้วยนะคะ ให้ฉันได้ก้าวต่อไปบนถนนนิยาย ซึ่งฉันต้องการกำลังใจมากเพราะกว่าจะเขียนจบแต่ละเรื่อง ยากมากๆ ต้องใช้พลังใจอย่างแรงกล้าเลยจริงๆ

นับเป็นงานอดิเรกที่ทำทนายดีเหมือนกันนะคะ ท่านผู้อ่านล่ะคะ มีงานอดิเรกเป็นอะไรกันบ้างเอ่ย?